

ФРИДРИХ ШИЛЕР

ИДЕАЛИ

Превод от немски: Димитър Стоевски, —

chitanka.info

Нима без жал ме изоставяш
със всеки блян и порив скъп,
за да потъне във забрава
и всяка радост, всяка скръб?
О време минало прекрасно,
какво могло би да те спре?
Напусто! Вечността всевластна
те грабва в своето море.

Угасна слънцето, изгряло
над моя юношески път,
изтляха всички идеали
в тъй гордата ми нявга гръд.
Изчезна вярата дълбока
във рожбите на моя блян,
разля реалността жестока
божествения ми стакан.

И както мрамора с ръцете
Пигмалион във жад обви
и после радостен усети,
че в него топла кръв струи —
така природата смълчана
и аз прегърнах упоен,
докле усетих, че захвана
да диша заедно със мен.

Тя, нямата, намери слово
и в порива ми бе сестра,
целуна ме с възторг любовен,
сърдечния ми зов разбра.
И оживяха мигновено
дървета, храсти и цветя,
запя поточето за мене,
зашепна ми дори твърдата.

*В гръдта ми с жажда ненаситна
нов свят разперяше крила —
в живота волно да излитне
със слово, образи, дела.
Безкраен бе светът ми бъден,
докле бе в пъпката си скрит,
но, ах, така невзрачен, скъден
бе после във разцъфнал вид.*

*Окрилян от младежка дързост,
мечти и воля за успех,
от дребни грижи необвързан
в живота своя път поех.
Дори селенията звездни
достигах в полета си смел,
не виждах връх, не знаех бездна
да спре великата ми цел.*

*Понесен леко от мечтите,
вървях неспирно устремен
и веселата моя свита
игриво припикаше край мен:
любов със мигове богати
и **слава** с лавровия лист,
и **щастие** с венеца златен,
и **истина** с лика лъчист.*

*Но тези спътници случайни
вървяха до средата — тук
изчезнаха от мен потайно,
побягнаха един след друг.
Ах, мойто щастие безценно
след кратко време отлетя,
не истина, а рой съмнения
заоблачиха мисълта.*

Видях чела на долни хора
венецът лавров да краси,
любовния ми пламък скоро
нечакан вихър угаси.
Все по-самотен, безутешен
вървах в притихналия мрак,
а и надеждата зареше
едва-едва със бледен зрак.

С кого от шумните другари
да свържа жребия си строг?
И кой ще ме последва с вяра
и обич в тъмния чертог?
Едничка *_дружбата_* остана
и знам, че тя ще изцели
дълбоките житейски рани
и всяко бреме ще дели.

Намерих след това опора
и бряг за бурните души —
трудът, що мирно, без умора
твори и нивга не руши.
За сграда вечна, величава
той носи пясъчни зърна
и по минута погасява
дългът на всички времена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.